

er tilladt ejerne af tilstødende lodder fra egen grund at aflede såvel overfladevand som vand fra almindelige drænings- og udgrøftningsanlæg til vandløbene, herunder rørlagte strækninger af tidligere åbne vandløb.

Grundejere har altså en ret til at gennemføre dræning og afvanding uden tilladelse fra vandløbsretten, men dette indebærer dog ingen umiddelbar adgang til at foretage regulering af vandløb. Hvis gennemførelsen af drænings- og afvandingsanlæg f. eks. forudsætter vandløbsregulering, kræves der tilladelse fra vandløbsretten efter bestemmelserne i vandløbslovens kap. 6. Det samme gælder, hvis dræningen og afvandingen skal gennemføres for flere grundejere i fællesskab, idet der i sådanne tilfælde er tale om, at der i vandløbslovens forstand skal anlægges nye vandløb.

Før miljøbeskyttelseslovens ikrafttræden indeholdt vandløbsloven tillige bestemmelser om spildevandsudledning og om tilførsel af forurenende stoffer m. v. til vandløbene. Efter vandløbslovens § 5 b var det uden for samlede bebyggelser tilladt at aflede spildevand fra husholdninger og landbrugsbedrifter, såfremt der kun var tale om afledning fra enkelte ejendomme eller nogle få beboelser og landbrug. Alle andre spildevandsudledninger krævede tilladelse fra vandløbsretten efter bestemmelserne i vandløbslovens kap. 11. I øvrigt var det i vandløbslovens § 5 fastsat, at en række forurenende stoffer m. v. ikke måtte tilføres vandløbene eller oplægges så nær ved disse, at der kunne være fare for, at de blev skyllet ud deri.

I forbindelse med miljøbeskyttelseslovens gennemførelse foretoges der en række ændringer i vandløbsloven, idet forbudsbestemmelserne i vandløbslovens § 5, den begrænsede adgang efter vandløbslovens § 5 b til at etablere spildevandsudledninger uden tilladelse og spildevandsbestemmelserne i vandløbslovens kap. 11 blev ophævet. Den lovmæssige regulering af beskyttelsen af vandløbene m. v. overførtes i denne forbindelse til miljøbeskyttelseslovens kap. 4, særligt § 17, stk. 1, idet miljøbeskyttelseslovens § 19 dog indebar, at spildevandsanlæg, der var lovligt udført med tilladelse efter hidtidig lovgivning, eller hvortil tilladelse efter denne lovgivning ikke var fornøden, fortsat kunne anvendes.

Der er ikke i bemærkningerne til miljøbeskyttelsesloven direkte taget stilling til, om

miljøbeskyttelseslovens § 17, stk. 1, tilsigter en begrænsning i adgangen til at gennemføre drænings- og afvandingsanlæg efter vandløbslovens bestemmelser. Derimod er det i bemærkningerne til miljøbeskyttelseslovens § 17 udtrykkeligt anført, at bestemmelsen skulle afløse de indtil da gældende regler vedrørende forurening af overfladevand i vandløbsloven. I bemærkningerne til den ændringslov til vandløbsloven, der blev gennemført samtidig med miljøbeskyttelsesloven, er det bl. a. anført, at ved at overføre reglerne om beskyttelse af overfladevand til miljøbeskyttelsesloven vil der kunne tilvejebringes en ønskelig forenkling og koordinering inden for denne meget væsentlige del af miljøbeskyttelsesområdet. Det anføres endvidere, at »ved vurderingen af, hvilke emner der bør overflyttes til miljøbeskyttelsesloven, har udgangspunktet været, om de pågældende bestemmelser helt eller delvis sigtede mod eller vedrørte beskyttelsen af vandets kvalitet. Ud fra dette kriterium har man foreslået at ophæve reglerne om forbud mod forurening af vandløb og havet i vandløbslovens kapitel II samt reglerne i vandløbslovens kapitel XI om afledning af spildevand.«

I forbindelse med folketingets behandling af forslaget til miljøbeskyttelseslov besvarede ministeren for forureningsbekæmpelse to spørgsmål fra folketingets miljøudvalg, der berører forholdet mellem miljøbeskyttelsesloven og vandløbsloven, nemlig dels spørgsmål 9, der lød: »Udvalget ønsker oplysning om, hvorvidt drænvand – i det omfang dette er i stand til at forurene – falder ind under lovforslaget«, og dels spørgsmål 32, der lød: »Betragtes okkerudskillelse og udskillelse af gødningsstoffer i drænvand for forurening?«

I besvarelsen af spørgsmål 9 anføres det bl. a.: »Der tilsigtes ikke ved lovforslaget gennemført nogen ændring af den efter vandløbslovens § 3 bestående ret for grundejeren til gennemførelse af dræning på egen grund med afløb til bestående vandløb. På den anden side tydeliggøres det nu især ved den generelle forbudsbestemmelse i lovforslagets § 17, at adgangen til afledning af drænvand til vandløb ikke må ske under omstændigheder, der medfører fare for forurening af vandet, f. eks. fordi drænvandet er opspædet med almindeligt husspildevand.«

I besvarelsen af spørgsmål 32 anføres det bl. a.: »De væsentligste okkerudskillelser til